

Cô Gái Zuê

Nhớ da diết dòng phù sa màu mỡ,
Nước đục ngầu nuôi cây trái sum sê,
Mỗi buổi chiều tan chợ quây gánh về,
Đồng hương cũ, thơm nồng mùi mạ mới.

Zuê đường đất, dầm lá khô xào xạc,
Tầng cùm bèo, khóm trúc cạnh bờ ao,
Mấy đứa em, ra đầu ngõ đón chào,
Ôm lấy chị, để vui vãi viên kẹo.

Nhà vắng vẻ, xiêu xiêu vì năm tháng,
Ánh đèn dầu leo lét, tâm thân gầy,
Bên chông tre, đặt vội giỏ trái cây,
Thưa thầy mẹ, chợ tan, con về ạ!

Nhà túng thiếu, một tay cô xoay xở,
Nuôi mẹ già, cha yếu, với em thơ,
Cùng chị em chòm xóm sáng tinh mơ,
Đã quây gánh lên chợ lạng kiếm sống.

Dám thôn nữ, cô là người xinh xắn,
Chẳng điểm trang, sao mà thắm môi hồng,
Cùng bạn hàng vui vẻ giữa chợ đông,
Lâm say dầm bao chàng trai trong xóm.

Người khách trẻ, sao hiền từ, nho nhã,
Nghe nói lắm thầy giáo ở đầu thôn,
Mỗi tan trường, hay ghé lại hỏi thăm,
Cô lấp bắp, mà cô hồng, cúi mặt.

Rồi dạo ấy, người ta nhớ mai mối,
Cô chối từ, vì thương mẹ, nuôi em,

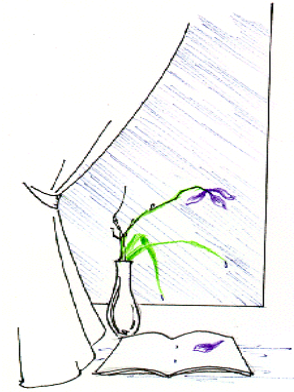
Mẹ ôm cô, nhẹ nhẹ vuốt tóc mềm,
Hoa cô đỏ, người cô thời, con ạ!

Gạt nước mắt, theo chồng về đầu xóm,
Nhà chồng nghèo, cô vẫn phải bán buôn,
Lớp nuôi cha, nuôi mẹ, lớp lo chồng,
Nên phiên chợ chẳng vui như dạo trước.

Chiếc đòn gánh thêm cong và nặng trĩu,
Lo tảo tần quên mà thắm môi xinh,
Đầu những ngày nọ giòn giữa bình minh,
Thời con gái đã trôi vào quá khứ.

Con

Mưa Bụi

Con mưa bụi chợt chiều nay qua phố,
Giò bắc về đưa rét vuốt vào da,
Trời xám buồn nhắc nhở kỷ niệm xa,
Đường Công Lý một chiều mưa trường cũ.

Trời hôm ấy cũng xám buồn ừ ừ,
Đôi bóng gầy mưa phủ ướt đôi vai,
Là mẹ xanh vụng dại đầu vai gầy,
Mắt người ấy sao long lanh đọng nước.

Ngàn lời nói đã chôn vào từng bước,
Mưa ngoài trời nặng lấm cội hồn tôi,
Zuê hương ơi, mai đây phải xa rồi,
Vầng bóng nhỏ, đời còn vui được mấy?

Chiều nay mưa cô về qua bên đây?
Mưa bên này bên ấy có như nhau?
Đôi nẻo xa, cùng khóc một môi sầu,
Giăng xám nghịt cả một trời trông vắng.

Thanh Tâm